

Midden in de nacht

Verdorie, ik weet dat ik niet moet hoesten, maar de drang is te groot. Ik voel de nattigheid uit mijn onderbroek sijpelen.

Het is vier uur in de ochtend.

Voorzichtig sta ik op. Billen tegen elkaar geknepen, handen onder mijn onderbroek. Een voorbereid mens telt voor twee: in de la op de badkamer liggen reserveonderbroeken klaar.

In het donker probeer ik mijn weg te vinden. Het is bloedheet en alle deuren staan open. Het licht op de badkamer aandoen is geen optie, want dan begint de afzuiging te ratelen.

Ik voel de nattigheid in mijn hand.

Rustig verschoon ik me en sluip geruisloos terug naar bed.

Vanaf vanavond maar maandverband gebruiken. Ik voel me net vijfenzeventig... lekkend aan alle kanten. Jammer dat zo'n kuchje voor zoveel chaos kan zorgen.

En dan, midden in die nacht, dwalen mijn gedachten af.

Naar de dood.

Die gedachte beangstigt me. Niet zozeer het doodgaan zelf, maar het achterlaten. De mensen van wie ik hou. Het idee dat hun leven verdergaat en ik hun toekomst niet meer mee kan maken.

Dat vind ik misschien nog wel het moeilijkst.